

Καμμία εὐχαρίστησις, καμμία ἡδονή, καμμία τέρψις! Μόνο κατήφεια, μελαγχολία, σφίξιμο καρδιάς, ζουφοαναστενάγματα...

Τὰ χεῖλη μου τὰ εὐθυμα, ποῦ τόσο χαροπὰ τραγούδια τῆς ἔψαλλον ἄλλοτε, ἐπλάκωσε τώρα πίκρα, πίκρα καυτερή!

Ποῦ εἶνε τὰ τρεχάματα στὴν ἀκακία ἀπὸ κάτω τῆς σχολῆς; Ποῦ εἶνε οἱ περιπάτοι στ' **Ἀφεντικὰ τ' Ἀλώνια**; Ποῦ εἶνε τῆς Πρωτομαγιάς ἡ ἐκδρομὴ ἡ σχολικὴ ἀπάνω στὸ **Μετόχι** τὸ δροσόλουστο, ὅπου πηγαίναμε μὲ τὸ φαγί μας ἀπὸ τὸ πρωῖ καὶ χαιρετούσαμε τὴν ἀνοιξὶ μὲ τὴν τρελή μας τὴ χαρὰ τὴν παιδική; ..

Ἄχ! τί γιορτή, τί σχολικὴ πανήγυρις ἦταν ἐκείνη τῆς Πρωτομαγιάς! ... Νὰ βλέπῃς τὴν κονκλίτσα σου μὲ τὰ μικρὰ χεράκια νὰ μαζεύῃ ἄνθη καὶ νὰ τρέχῃ, νὰ πηδᾷ στὴν πρασινάδα τῆ γλυκειά. Νὰ θέλῃς νὰ τὴν πλησιάσῃς, νὰ τὴν βοηθήσῃς εἰς τὸ μάζευμα τῶν λουλουδιῶν καὶ νὰ μὴ δύνασαι, νὰ μὴ τολμᾷς καὶ νὰ σοῦ φθάνη μόνον ποῦ τὴν βλέπεις, ποῦ τὴν λαχταρᾷς! ...

Τώρα... πᾶνε ὅλα, ἔσβυσαν, πέταξαν σάν ὄνειρο.

Καὶ νᾶταν μόνον τόσα, αἶ, ὑπομονή! Μὰ ἐμένα ἀκόμα μεγαλύτερα φαρμάκια ἢ Μοῖρᾶ μου ἢ φθονερὴ μ' ἐπότισε μακρυνὰ ἀπὸ τὰ δυὸ μου μάτια τὰ ὀλόγλυκα στῆς ξενητειᾶς τὸ χῶμα.

Ἄχ! πρώτη μου ἀγάπη! ...

(Θεσσαλονίκη)

Ι. Γ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

21^Η ΜΑΪΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩΙ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΙ ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΥ

Εἰς Τραπεζοῦντα

ΩΣΒΕΙ αὔρα δρυμοῦ ταπεινὴ
πλὴν τηλόθεν ἐκθύμως θροοῦσα
χαιρετίζει παιδρᾶ τῆ φωνῆ
τὴν σεπτὴν ἐσρτὴν σας ἢ Μοῦσα.

Τερπνὴ δρόσου πνοὴ εἰς αὐγῆς
σελαγίζοντα φῶτα ποικίλα
ἐπὶ πάσης ἀπλοῦται τῆς γῆς
καὶ ραντίζει τῶν ρόδων τὰ φύλλα.

Μὲ ὑγρὸν ἐκ χαρᾶς ὀφθαλμὸν
νοερῶς πρὸς τὸν οἶκον σας βαίνω
καὶ μὲ στήθος κροτοῦν ἐκ παλμῶν
δι' ἀπείρων εὐχῶν μου σᾶς ραίνω.

Κερασοῦς)

ΙΩΑΝ. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ